

sig paa dette Punkt; thi det er i Virkeligheden den eneste logiske, enkle og rimelige Ordning. Jeg vil tilføje, at vi skal jo alle bøje os overfor hinanden for at kunne faa et Resultat frem. Hvis det ærede Udvalg og den højtærede Justitsminister endda vilde kunne faa en klar Idé frem i Lysningen derved, at man gør dette Spørgsmaal til en af de borgerlige Forudsætninger for Ægteskabets Indgaaelse, vilde jeg i saa høj Grad føle mig tilfredsstillet, at jeg kunde give Afkald paa Kravet om den almindelige borgerlige Ægteforening. Jeg vil ikke opgive denne for stedse, men i denne Omgang vil jeg slaa mig til Taals, hvis Lysningsspørgsmaalet kan bringes til en rimelig og fornuftig Ordning i Stedet for den foreslaaede Løsning, som gaar paa Kryds og tværs.

Endnu skal jeg blot sige, at jeg vil stemme for Ændringsforslag Nr. 27, fordi jeg synes, at der her opstilles en rimelig Fordring, som ingen kan finde anstødelig.

Vanggaard: Jeg skal udtale min Anerkendelse af, at der endelig er blevet et Flertal for at gaa bort fra Sogneraadformanden som Stifter af borgerligt Ægteskab og over til Sognefogeden. Vi har talt om denne Sag tidligere, og ved denne Lejlighed har det ærede Medlem Hr. Refshauge støttet den Opfattelse, at det skal være Sognefogeden. Det glæder mig, at der nu er Udsigt til at faa dette gennemført, idet der altsaa er Flertal i Udvalget derfor. Jeg vilde have foretrukket, at man var gaaet videre og ogsaa i Købstæderne havde overladt den borgerlige Ægteforening til Politimesteren. Hvis der er Tvivl om de Bevisligheder, som skal fremskaffes, inden der kan gives Tilladelse til Ægteskab, skal Sagen, hvis det er paa Landet, forelægges for Politimesteren. Jeg ser ikke, hvorfor man gør denne Forskel mellem Ægteskabsstiftere paa Landet og i Købstæderne, hvor Ægteskabsstifteren uden videre kan give Tilladelse, selv om der er Tvivl. En valgt Formand for et Kommuneraad i Købstæderne kan vel ikke uden videre forudsættes at sidde inde med et større Kendskab til disse Forhold end Sognefogeden paa Landet, og naar man i Byerne har bevaret Formændene i de kommunale Raad som Stiftere af borgerligt Ægteskab, er det vel ogsaa kun et Rudiment fra den Tid, vi havde kongevalgte Borgmestre. Jeg skal dernæst udtale, at jeg ikke er principiel Modstander af borgerlig Lysning, men jeg slutter mig i den Henseende til de Udtalelser, som

faldt fra det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, at skal man endelig beholde ogsaa den kirkelige Lysning, forekommer det mig uheldigt, at det ikke er givet, at kirkelig Lysning følges af kirkelig Vielse og borgerlig Lysning af borgerlig Vielse. Derfor vil jeg stemme sammen med Mindretallet under Nr. 18, og kun, hvis dette Ændringsforslag forkastes, kan jeg stemme for Ændringsforslaget under Nr. 19.

Justitsministeren (Rytter): De forskellige Ordførere har rettet nogle Spørgsmaal til mig, som jeg skal besvare saa kort som muligt. Den ærede Ordfører for de Konservative og Venstre (Mathilde Hauschultz) spurgte med Hensyn til § 72, om det ikke var rigtigt, at den Forandring, der kunde ske for Børnene, ikke vilde kunne medføre en Nedsættelse af Bidraget, men en Forøgelse, og dertil maa jeg sige, at det er selvfølgelig i Almindelighed rigtigt, thi Udtrykket: „naar Børnenes Tarv tilsiger det“, vil selvfølgelig navnlig medføre en Forhøjelse af Bidraget, man kan næsten ikke tænke sig, at det skulde kunne medføre en Nedsættelse. Den ærede Ordfører spurgte samtidig om den Praksis, som vilde opstaa i Ministeriet og ved Domstolene med Hensyn til det formueretlige. Jeg tror, der vil danne sig en Praksis i den Retning, at det formueretlige Forhold vil blive afgjort sammen med Skilsmissemisn ved Bevilgning eller ved Dom eventuelt saaledes, at det bliver sagt, Sagen skal afgøres ved almindeligt Skifte.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Trier, som navnlig talte om Lysningen, sige, at det ikke er rigtigt, som det ærede Medlem mener, at Lysningen alene er en Bekendtgørelse, for at der eventuelt kan blive rejst Protest, men den er ogsaa en Form for Bekendtgørelse af, at det og det Ægteskab agtes indgaaet. Den Lysningsmaade, vi har, er ganske naturlig; man har den jo ogsaa mange andre Steder end her. Det ærede Medlem Hr. Trier var dernæst inde paa sit Yndlings-tema: det Misbrug, som finder Sted overfor Sønderjylland, at vi bruger det gode, der findes i Sønderjylland, men ikke det daarlige. Ja, det er rigtigt. Sagen er blot den, at det ærede Medlem og jeg ikke altid er ganske enige om, hvad der er godt, og hvad der er ondt — heller ikke det ærede Medlem vil jo altid tage Konsekvensen af, at det og det har man i Sønderjylland, og saa maa man ogsaa have det her. Der maa over-